

Синиша Римац, бивши припадник специјалне постројбе МУП-а РХ (тзв. “мерчеповци или ти Јесење Кише”), правоснажно осуђени убица из Пакрачке Пољане, одлуком одлазећег хрватског председника је помилован и казна му је умањена са осам на седам година затвора. Овом лику је иначе суђено и за убиство једанаестогодишње Александре Зец коју је, подсетимо, понудио чоколадицом а затим према сопственом признању ликвидирао, што Врховни суд Хрватске није прихватио „због процедуралне погрешке“. Према тумачењу бившег председника тог „суда“ Милана Вуковића у логору Пакрачка Пољана није ни било ратних злочина, јер „онај који брани своју домовину – не може бити ратни злочинац...“

Синиша Римац није први, а свакако неће бити ни последњи, Хрват који је помилован за своје ратне злочине. Да занемаримо за тренутак колико су у Хрватској честе „процедуралне погрешке“ (случајеви Корански мост, Паулин Двор...) када се суди за злочине према њиховим грађанима српске националности, овде боде очи тајминг Месићевог исказивања милости за једног убицу.

Као што је познато, у политици – а посебно у дипломатији – сваки потез се може тумачити на више начина, па и релативизовати према потреби. У овом случају нема месту никаквом „тумачењу“ ни релативизацији: хрватски председник је овим помиловањем на дан православног Божића својим поданицима Србима показао где им је место, а свом србијанском колеги да је политичко пријатељство потрошни материјал. Стјепан Месић за месец дана одлази са места председника Хрватске и више нема никакве потребе ни да подилази тзв. међународној заједници, ни да се бакће са Борисом Тадићем. За око месец дана моћи ће без икаквог зазора да се посвети певању усташких песама, без страха да ће му то било ко замерити као што су му неки „спочитавали“ аустралијски наступ из времена прикупљања прилога за „домовинско ратовање“. Као грађанин који „не обнаша“ политичку функцију, коначно ће моћи „назочити“ и Томпсоновим концертима, наравно ако га као „Стеву Цигана“ на њих уопште припусте...

Верујем да хрватски председник појма нема ко је Синиша Римац. Али веома добро зна како себи прибавити политичку корист, а свом србијанском колеги главобољу: у случају да неко из Тадићевог кабинета примети најновији Месићев испад, то би морало изазвати реакцију са наше стране. Али како напасти онако симпатичног и шармантног Месића који је увек спреман да нам помогне у европским интеграцијама, денацификацији и суочавању са прошлoшћу, а да не изазове гнев српских „грађаниста“? Да подсетимо, чак и негодовање српских званичника на најаву Месићеве посете „Косову“ најављене за 7. јануар, са ове стране је критиковано као мешање у унутрашње ствари суседних држава.

А онда је поменути Месић нашим дилетантима показао како „то“ раде мајстори: посету „Косову“ је померио за дан, а на дан православног Божића, празника који симболизује мир и праштање, помиловао ратног злочинца који је осуђен за убијање православних Срба.

На тај начин је повратио симпатије оних сународника који су посумњали да га можда супруга враћа на југословенски колосек, а истовремено искористио прилику да Србима који би показали намеру да се враћају својим кућама, или да траже назад своје национализоване станове, покаже да за то још није време и да им је сасвим добро код „комшије Бориса“.

Да ли је дошло време да наш Председник, у свом стилу, коначно каже: **President Mesic is our enemy?!**